

Зображення повені людських почуттів у вірші «Стояла я і слухала весну...»

Вірш **«Стояла я і слухала весну»** Леся Українка написала **1895 року**, поезія увійшла до збірки **«Думи і мрії»**.

Ця поезія втілює нові сподівання й творчі плани Лесі Українки, про які вона писала в листі до Драгоманових: *«Я тепер у весняному настрої і думками вже не дома, а по світах літаю. Простір для думок великий і планів тьма...»*.

Весна як час відродження й оновлення є співзвучною з настроєм головної героїні — дівчини, яку весна надихає та вселяє надії. Героїня постає перед нами надзвичайно ніжною та витонченою. Тішиться весняним цвітінням, буянням, знаходить розраду й щастя в гармонії зі світом природи. Чує дзвінку й голосну пісню, закличну мову й потаємний шепіт.

Дієслова **«стояла»**, **«слухала»**, **«шепотіла»**, **«співала»** передають мінливість світлих почуттів героїні.

До речі, лірична героїня не просто слухає весну, а ніби спілкується з нею як із персоніфікованим образом.

Вірш **«Стояла я слухала весну»** має всього дві строфи, проте навіть у такому короткому творі Леся Українка зуміла надзвичайно тонко передати схвильований настрій молодого людини від настання весни, реалізації найкращих сподівань, найпотаємніших мрій.

Мотив поезії — зображення весняного відродження природи й сподівань ліричної героїні на щастя.

Головна думка — захоплення красою природи допоможе людині знайти гармонію в собі.

Вражає сила почуттів ліричної героїні, підкреслена різноманітними художніми засобами:

- епітети (**«пісню дзвінку, голосну»**);
- метафора (**«весна співала, знов таємно-тихо шепотіла»**);
- синоніми (**«таємно, тихо»**);
- повтор (**«вона мені, вона мені»**).

Весна постає в багатьох символічних значеннях та текстах. Людина і природа є невіддільними. Весна навиває людині золоті мрії, будить надії, кличе до життя. З весною в Лесі Українки також пов'язані мрії про новий суспільний лад, нове життя, яке треба здобувати в боротьбі.

Весна в поетеси асоціюється із початком власного літературного шляху: *«На шлях я вийшла ранньою весною / тихий спів несмілий заспівала...»*

Поезія «Стояла я і слухала весну» — це:

- інтимно-пейзажна лірика;
- лірична героїня сповнена надії відкриття для себе щастя, про яке співає;
- настрій поезії оптимістичний;
- персоніфікація образу весни.

Стояла я і слухала весну

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну
То знов таємно-тихо шепотіла.

Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.